

Nr 4

Aprill 2007

TÄHEKE

WWW.LASTEKAS.EE

Lähenemas on munadepühad. Jänes Helmut kõnnib mööda teed, korv lihavõttemunadega käpas. Ta tahab munad viia lastele pühadekingituseks. Helmutile tuleb vastu kloun Kalle. Kalle munadepühadest suurt ei hooli, tema meeles mõlguvad vaid aprillinaljad.

„Lahedad munad sul,” ütleb Kalle Helmutile.

„Lahedad jah,” nõustub Helmut. „Mu enda värvitud.”

„Laena mulle neid natukeseks!” palub kloun. “Ma näitan sulle trikki!”

„Ole lahke!” ütleb jänes ja ulatab korvi Kallele.

Kloun valib korvist seitse muna ja hakkab nendega žongleerima. Mängleva kergusega viskab ta munad üksteise järel õhku ja püüab siis jälle kinni. Helmut jälgib klouni etteastet mõnda aega huviga ja ütleb siis...

Mida Helmut ütleb?

Saada oma vastus enne 20. aprilli meiliaadressil taheke@taheke.ee või lahtisel postkaardil aadressil Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn.

Vastusele lisa oma nimi, vanus ja aadress!

Parimatele vastajatele on auhinnaks Üllar ja Rünno Saaremäe raamat „Käpipuu vennaskond“ ja Piret Raua raamat „Sanna ja salakütid“.

...

Märtsikuu jutumullimängus tuli välja nuputada, kuidas soovitab emakeeleõpik Mai-Liisil emakeelepäeva tähistada.

Joonistanud Hillar Mets

Võiduvastused:

Emakeeleõpik ütleb: „Lähme ka jalgsimatkale nagu Kristjan Jaak Peterson!”

Kätlin Luht (14 a), Türi

Emakeeleõpik soovitab: „Mine võta lillevaasist lilled, otsi emakeel üles ja anna talle need!”

Anna Edela (10 a), Lääne

Võiduvastuste autorid saavad auhinnaks Lemony Snicketi raamatu „Avar aken” ning Kate DiCamillo raamatu „Lugu hiirest

nimega Desperaux”. **Palju õnne!** Auhinnad saab kätte posti teel.

...

Seekordne Täheke mängib liiksaks jutumullimängule ka **ot-simismängu**. Kukk kaotas ajakirja sisse ära oma pojad. Aita tal need üles otsida!

Mitu tibu sa leiad?

Vastus saada 20. aprilliks Tähekesse toimetusse. Õigesti vastanute vahel loositakse välja CD-plaat „Tingel-tangel”, mille laulavad Bel Canto laste laulustudio lapsed.

SISUKORD

Jutumull.....	2
Uudised.....	3
Luuletused <i>Wimberg, Heli Illipe-Sootak, Rändi Lindal, Evelin Banhard</i>	4
Hunt ja sinililled <i>Andrus Kivirähk</i>	6
Kuidas me issiga mune värvisime <i>Kristiina Kass</i> ..	8
Härra Kilula munakogu <i>Jüri Mildeberg</i>	10
Munapere munadepühad <i>Piret Raud</i>	11
Võistlus.....	12
Raamat.....	14
Kokanurk.....	15
Meisterdus.....	16
Nali.....	18
Arva ära!.....	19

TÄHEKE

SA Kultuurileht lasteajakiri
ASUTATUD JAANUARIS 1960 • ILMUB KORD KUUS

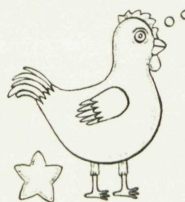
Toimetuse aadress:
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn
taheke@taheke.ee
Telefon 6463 697

Peatoimetaja Piret Raud
Kunstiline toimetaja Priit Rea
Makett Dan Mikkin

Tähekest saab tellida otsekorralduslepinguga
www.tellimine.ee
telefon 6662 535

Esikaane on joonistanud Urmas Viik.

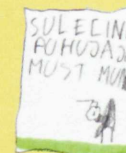
TÄHEKEST TOETAB EESTI KULTUURKAPITAL

TELLISIN
MUNA, SAIN
TÄHEKESE

AINO PERVIKUL ON JUUBEL

Täheke õnnitleb oma head autorit kirjanik Aino Pervikut, kes saab 22. aprillil 75-aastaseks. Aino Pervik on välja mõelnud ja elavaks kirjutanud sellised toredad tegelased nagu Kunksmoor, Arabella, Paula ja Sookoll, samuti Suleline, Puhuja, Karvane ja väike Õudik. Seda, et Aino Pervik kirjutada oskab, teavad kõik. Täheke 11. leheküljelt võib aga esmakordselt näha, kuidas armastatud kirjanikul pildi tegemine välja kukub.

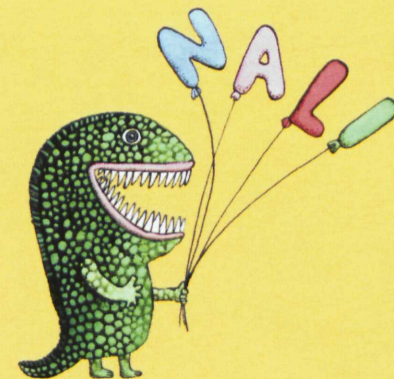

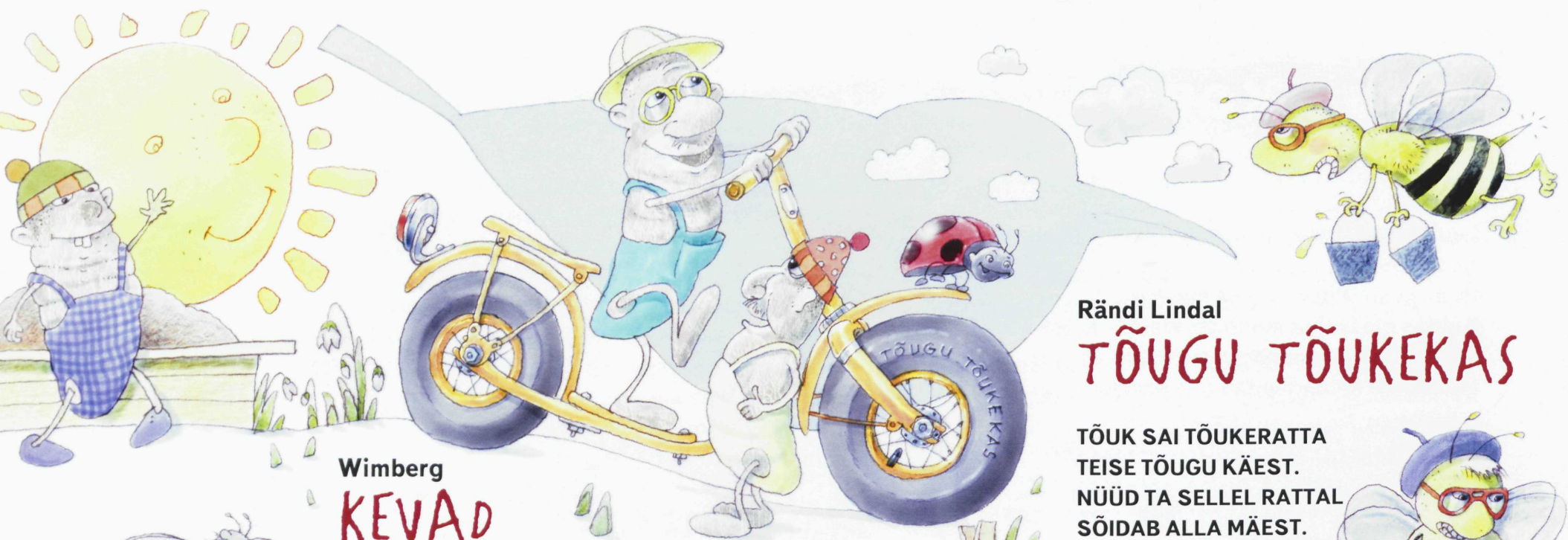
TÄHEKESE SUUR NALJAVÕISTLUS

Aprillikuu on naljakuu. Juba teist aastat järjest korraldavad Täheke ja Delfi sel puhul lastele suure anekdoodivõistluse. Võistlusel osalemiseks on vaja üles kirjutada kuni kolm hirmnaljakat anekdooti ning saata need Tähekesse toimetusse aadressil taheke@taheke.ee või **Roosi-krantsi 6, 10119 Tallinn**.

Naljad võivad olla nii enda välja mõeldud kui ka kuskilt mujalt kuulnud, peasi, et nad oleksid naljakad ning mitte rumalad ega pahatahtlikud. Kindlasti tuleks anekdoodile lisada saatja nimi, vanus ja aadress, sest lähedamate naljade autoreid ootavad mõnusad auhinnad. Võidunalju saab lugeda juunikuul Tähekesest, samuti pannakse need üles Delfi lasteleheküljele. **Võistlus kestab 1.–31. aprillini.**

Rändi Lindal

TÕUGU TÕUKEKAS

TÕUK SAI TÕUKERATTA
TEISE TÕUGU KÄEST.
NÜÜD TA SELLEL RATTAL
SÕIDAB ALLA MÄEST.

Wimberg

KEVAD MÄNGUASJAKASTIS

PAISTAB PÄIKE MÕNUSASTI
OTSE MÄNGUASJAKASTI!
RANNARÕIVAD SELJAS BARBIL,
VÕTAB PÄIKEST PUSLEKARBIL!

TUULEKENE LAHEDASTI
PUHUB MÄNGUASJAKASTI!
ÄRKAB UNEST LIIVAKÜHVEL,
RINGUTAB END KUMMIPÜHVEL.

KILKAB KEVAD HELEDASTI
MEIE MÄNGUASJAKASTI!
KILKAB KEVAD KÕIGI PÕUE –
ÕUE TAHAME NÜÜD, ÕUE!

HELI ILLIPE-SOOTAK

OTSAST PEALE

RONIS TRIIKRAUD KASE OTSA,
TRIIKIMISEST ISU OTSAS,
TRIIKIMISEST TÄITSA OTSAS.

ISTUS ÕRNA OKSA PEALE,
KUKKUS PUHTA PESU PEALE,
HAKKAS JÄLLE OTSAST PEALE...

TRIIKRAUD PESU TRIIKIMA.

Rändi Lindal

KUIDAS TULID AASTAAJAD

KEVAD TULI SULAVEEGA,
SUVI MESILINNU MEEGA.
SÜGIS VÄRVIPANGEGA,
TALI LUMEHANGEGA.

Evelin Banhard

KARJUS KARJUS

PUUDE VAHEL VIHMA VARJUS
SEISIS KIBESTUNUD KARJUS.
ESIALGU LÄRMAS KARJUS,
PIKAPEALE ÄRA HARJUS.

NÜÜD EI TAHAGI TA MUUD –
OLEKS AINA SÜGISKUUD!
KEVADEL, KUI LEHTES PUUD,
KURJALT MAIGUTAB VAID SUUD.

Evelin Banhard

KÄRBSEVANA

KÄRBSEL TULI JOOGIJANU,
LENDAS KOHE KAEVU MANU,
PISTIS TIIVAOTSA VETTE,
KUID EI VAADANUD TA ETTE –

KUKKUS KÜLMA SÜGAVIKKU,
ÜLENI JÄI SINNA LIKKU,
SIPLES-SIPLES KUNI LAKKAS,
HOOPIS VETEVANAKS HAKKAS!

Joonistanud Priit Rea

Andrus Kivirähk

HUNT JA SINILILLED

Hunt tuli oma urust välja ja haigutas. Siis lakkus ta koonu, pühkis käpaga silmi ning sügas end vastu kuivanud puud, et karvad oleksid siledad. Hommikuvõimlemise jättis ta ära, täna kohe kuidagi ei viitsinud.

Selle asemel läks hunt jalutama. Ta kõndis mööda metsa ja nägi järsku korviga vanaeite, kes korjas sinililli.

„Mis sa teed?” küsis hunt. Vanamutt ehmatas, pillas korvi ja jooksis minema.

Hunt läks ja nuusutas sinililli.

„Kas need kõlbavad süüa?” mõtiskles ta. „Kas vanamutid söövad neid?”

„Oh ei!” ütles keegi puu otsast. See oli vares. „Vanamutid korjavad neid müügiks. Nad viivad sinililled linna ja saavad nende eest raha.”

Hunt imestas.

„On see tõesti võimalik! Kas nende väikeste siniste narakate eest antakse raha? Tead, ma pole elu sees raha näinud. Oleks väga huvitav vaadata. Kuule, vares, mis sa arvad, kui mina need sinililled linna viin, kas mulle ka raha antakse?”

„Selge see, et antakse,” kinnitas vares. „Linnainimesed on sinilillede järele täitsa hullud.”

„Siis ma lähen,” teatas hunt ja hakkas sinililli korjama. Ta ei teinud seda käppadega, vaid suuga – kahmas lõugadega mättatäie sinililli hammaste vahele, sülitas sambla välja ning kimp oligi koos.

Kui hunt oli sedasi kõik sinililled maa seest välja hammustanud, pani ta kimbud korvi ja jooksis linna. Ühe kiriku juures seisis valged letid, mille taga lillemüüjad oma kaupa pakkusid. Hunt läks ja istus leti taha. Teised lillemüüjad hakkasid kiljuma ning lasid jalga.

Hunt laotas oma lilled letile ja ulgus:
„Tulge sinililli ostma! Värsked sinililled! Kümme krooni kimp!”
Inimesed algul nagu kartsid, aga kuna teised lillemüüjad olid
kõik põgenenud, siis tulidki nad
lõpuks hundi juurde ja ostsid
sinililli.

Üks vanamees koguni küsis:

„Ega teil pajutibusid ei ole?”

„Ei ole kahjuks, ma tibusid ei müü,” vastas hunt. „Aga kui teil
kõht tühi on, siis minge metsa ja otsige rebane üles. Tema juhatab
teid mõne kanala juurde, seal võite tibusid süüa nii palju, kui sisse
mahub.”

Vanamees kokkus sellise jutu peale ja katsus, et minema sai.

Kui hunt oli kõik sinililled maha müünud, võttis ta raha hammaste
vahele ja traavis tagasi metsa. Seal laotas ta linnas teenitud kümnekroo-
nised samblale ja kutsus varese vaatama.

„Ilusad punased rahad,” kiitis ta. „Justkui sügisesed vahtralehed.”

„On tõesti toredad!” nõustus vares. „Nagu lapikuks läinud leevikesed.”

„Mis me nendega nüüd teeme?” juurdles hunt. „Ma tean! Riputame
kuivanud puu otsa!”

Nii nad tegidki. Punased rahapaberid lehvisid ja laperdasid tuule
käes nagu puulehed. Seda oli kena vaadata.

Järgmisel päeval tuli jälle üks vanamutt metsa sinililli korjama.

Ta nägi hundi ehitud puud ja lõi käsi kokku.

„Rahapuu!” hüüdis ta. „Oh seda imet!”

Ta noppis puu otsast paar kümnekroonist ning ostis endale
nende eest linnas suure saia.

Kristiina Kass

KUIDAS ME ISSIGA MUNE VÄRVISIME

Eile me värvisime issiga mune.

„Kohe varsti on munadepühad,” ütles issi. „Teeme emmele üllatuse ja värvime seekord ise kõik munad ära, siis ei pea emme sibulakoortega jändama.”

Mina ei teadnud, mismoodi sibulakoortega jändamine käib, ja issi vist ka ei teadnud. Igatahes ei värvinud me ära mitte ühtegi sibulat, vaid peaaegu terve karbitäie mune.

„Kus su vildikad on?” küsis issi. „Ma arvan, et vildikatega on hea mune värvida.”

Mul on terve suur purk vildikaid täis. Osa on tühjad ja neist ei tule enam värvi, aga osa on täitsa korras. Eriti korras on koledamat värvi vildikad, must, pruun, hall ja tumelilla.

Mina ei tahtnud mune koledat värvi värvida, vaid tõin kapist hoopis vesivärvid ja pintslit. Veetopsi võtsin vannitoast, seda polnud parajasti hambapesuks vaja.

Issi võttis külmpapist papist munakarbi.

„Mis sa arvad, kas neid peaks kõigepealt keetma?” küsis issi.

Mina arvasin, et kui me neid nüüd keetma hakkame, ei jõua me neid ära värvida, enne kui emme tuleb poest tagasi, ja siis ei ole tal enam mingit üllatust. Issi arvas, et ma olen üks päris nutikas tüdruk. Ja veel arvas ta, et külmi mune on hoopis lihtsam värvida kui tulikuumi.

Siis me hakkasime issiga mune värvima. Ühe muna värvisin üleni kollaseks.

„Ahah, sellest tuleb vist tibu!” ütles issi, kui mu kollast muna vaatas.

Mina tegin muna üleni punaseid täppe täis.

Issi kissitas silmi ja pani pea viltu. „Sellel tibul on vist tuulerõuged,” arvas ta.

„Ei ole!” ütlesin mina ja itsitasin. Issi on mõnikord päris naljakas.

„Hm, äkki hoopis leetrid?”

„Ei ole leetrid,” ütlesin mina.

„Sääsepunnid? Vistrikud? Tedretäpid?”

„Ei ole,” ütlesin mina. „See on lihtsalt üks kollane punaste täppidega muna, kujuta ette!”

Issi naeris ja hakkas siis oma muna värvima. Ta proovis järjest kõik vildikad läbi, aga need olid kõik natuke tühjad. Siis leidis issi musta vildika ja mina juba arvasin, et issi värvib terve muna mustaks. Aga issi joonistas selle peale hoopis kaks suurt silma ja suu ja naljakad käed ja pardijalad.

„See on Klaabu,” ütles issi.

Minu arvates oli issi muna päris tore. Ma tegin ka ühe Klaabu ja issi värvis vesivärvidega ühe muna roheline- ja sinisetriibuliseks. Ja siis tegin mina punase mustade täppidega lepatriinumuna ja issi tegi ristiämbliku.

Minu meelest oli vahva niimoodi issiga kahekesi mune värvida.

Issi rääkis, et mõnel maal peidavad emmed ja

issid oma laste eest šokolaadimune aeda ära ja lapsed peavad need siis üles otsima. Ja et kui kui emmed ja issid hästi palju mune ära peidavad, siis jääb pärast neile ka midagi, sest niikuinii ei leia lapsed kõiki mune üles.

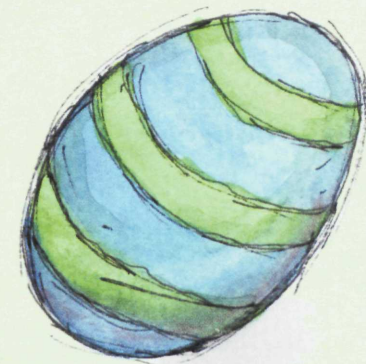
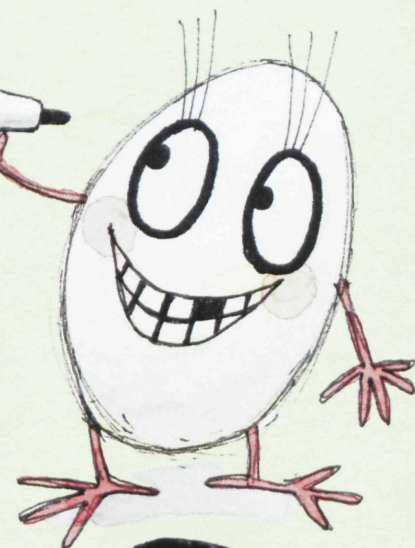
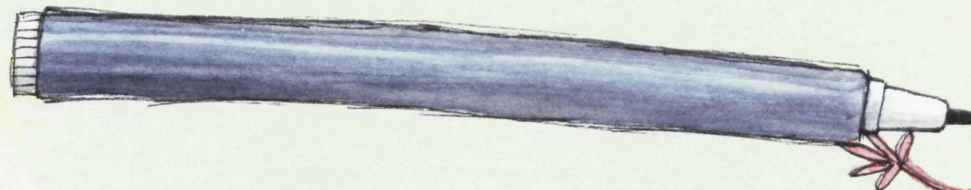
Issi lubas mulle homme mitu üllatusega muna osta, kui ma pai laps olen ja ise ülejäänud munad ära värvin. Telekast tuli nimelt just siis saade, mida issi hirmsasti vaadata tahtis.

Aga minul tuli hoopis parem mõte. Ma mõtlesin emmele ja issile täitsa ise üllatuse teha.

Ma võtsin sini-rohelisetriibulise muna ja panin selle emme suurde teekarpi peitu. Peale tõstsin lusikaga teepuru, et muna välja ei paistaks. Siis võtsin ma enda tehtud Klaabu ja panin selle issi saapa sisse.

Ämblikumuna peitsin ma emme karvase mütsi sisse. Lepatriinumuna panin issi portfelli. Seal oli üks tasku, kuhu muna just täpselt ära mahtus. Aga issi tehtud Klaabu panin vannitoakapi sahtlisse emme kõrvarõngaid valvama.

Üks muna oli veel alles. Ma vaatasin natuke aega kollast punaste täppidega muna ja joonistasin sellele siis silmad ja noka ja kaks väikest jalga. Las ta siis olla pealegi tuulerõugetega tibu. Ma viisin tibu emme ja issi magamistuppa ja panin selle ettevaatlikult issi padja alla. Küll issi siis alles rõõmustab, kui ta tibu sealt õhtul üles leiab!

Jüri Mildeberg

HÄARRA KILULA MUNAKOGU

APRILL, APRILL! Aprillikuu on naljakuu. Täheke otsustas sel puhul veidi vigurit teha ja palus kunstnikel joonistamise asemel hoopis jutte kirjutada ning kirjanikel jutukirjutamise asemel pilte joonistada. Siit saad lugeda ja vaadata, mis sellest välja tuli.

Kilula paotas ust, vaatas vuntse liigutades õue ja tõmbas pea kohe rahulolevalt tagasi – ilm oli hea, see tähendab, et üle välja puhus ilge kirdetuul ja pihustas külmi lumekristalle silma ja krae vahele. Ja see tähendas ka, et kõik õuetoimetused võis edasi lükata ja rahumeeli toas istuda. Aga toas

võis Kilula päev läbi imetleda oma huviväärsusi. Kilulale meeldisid hirmsasti ilusad ja veidrad asjad. Ja tarbetud asjad. Selliseid asju oli tal terve kogu. Kogu elas määratu suures vitriinkapis.

Kapi ühel riiulil olid ontlikult reas imeilusad lihavõttemunad. Seal oli tavalist mõõtu tühjaks puhutud linnumune, aga ka igat masti valemune. Selliseid, mis ei koosnenud munakoorest, -valgest ja rebust, vaid olid tehtud portselanist, põletatud savist ja teab millest veel.

Kõige uhkemad, kulla ja kalliskividega kaunistatud hiidmunad, nagu Kilula teadis, olid pärit tema ammu elanud hõimlase härra Fabergé farmist Pärnumaalt. Need olid munened tohutu suured linnud ja neid imemune oli kollektsioonis ainult kolm.

Edasi tulid natuke lihtsamad – emailitud savimunad. Nende munejaid oli Kilulal õnnestunud Poolamaal ka oma ihusilmaga näha – sellised veidi kohmakad pruunikirjud linnud, paraja seapõrsa suurused.

Siis justkui treitud puumunad, värviliste mustritega kaunistatud ja enam-vähem hariliku kanamuna suurused. Järgmisena hulk tavalise kodukana mune, augud otstesse tehtud ja tühjaks puhutud; värvitud sibulakoorte ja värvilise lõngaga, mõned aga vesivärvidega või hoopiski viltpliatsiga. Neid kanu on kõik näinud – enam-vähem sarnased on tädi Enel ja tädi Maimul ja miljonitel tädidel Eestimaal. Ja mujal maailmas.

Kilula libistas armastava pilgu üle kõige selle ilu, kohendas ühte Fabergé munadest otsemaks ja sulges kapiukse.

MIKS
KEEGI PORGANDI-
KOORTEGA MUNE
EI VÄRVI?

Piret Raud

MUNAPERE MUNADEPÜHAD

Elas kord munaperekond: munaema, munaisa, munapoeg ja munatütar. Nad olid kõik valget värvi ja ümmargused, ainult erineva suurusega. Kõige suurem oli munaisa. Munaema oli temast õige veidi väiksem ja munapoeg oli omakorda munaemast väiksem. Munatütar, perekonna pe-samuna, oli aga kõigist kõige väiksem.

Igal kevadel, kui saabusid munadepühad, haaras munaperet rõõmus elevus. Nii ka seekord. Juba vara pühadehommikul võttis munaema kapist värvid ja pintsli ning asus oma peret pidurõivile värvima. Munatütrel heledale kerele maalits ta ilusad roosad ja oranžid täpid, munapoeg sai sinise-kollasetriibulise kuue. Munaisa aga värviti üleni roheliseks. Nüüd olid kõik kenad värvilised, välja arvatud munaema. Iseennast oli raske värvida, eriti selja tagant. Seepärast küsis munaema:

„Äkki tahab teist keegi mind aidata?”

Kõik tahtsid munaema värvida. Igaüks lootis, et ema valib just teda end aitama. Sellest oleks peaaegu tüli tõusnud, ent siis otsustati, et kõik saavad midagi munaema peale maalida. Nii tegi munatütar emme kõhule ilusa punase tulbi. Munapoeg maalits ema seljale pealuu ja säärekontidega mereröövlilipu. Kui munaisa kord kätte jõudis, vaatas too ema ja pahandas:

„Mulle pole keegi ruumi jätnud, kõik kohad on juba täis maalitud!”

Ent siis märkas ta õnneks veel üht värvimata kohta – see oli munaema põsk. Ta võttis pintsli ja maalits kalli kaasa põsele roosa südame. Teisele põsele tegi munaisa musi.

Nüüd olid kõik ilusad ja võisid pühi pidama hakata. Nad mängisid ringiratast veereldes ringmängu ja olid hästi rõõmsad. Munapoeg tahtis munatütrega ka koksimisemängu mängida, aga selle keelas ema ära. Koksimisemängus võinuks munalapsed kergesti üksteisele viga teha ja haiget saada. Ja pealegi oli neil ilma koksimisetaagi tore olla.

Kui munadepühad läbi said, lasi munaema vanni vett täis ja kõik munad pesid ennast ilusasti jälle puhtaks.

Pildi teinud Aino Pervik

JUTUVÕISTLUS „KAUNITAR JA LÕVI”

Täheke ja Leedu lasteajakirja Lai-
miukas ühisele jutuvõistlusele saa-
bus terve hulk väga ilusaid lugusid.
Täheke otsustas Eestist pärit jutu-
kirjutajatele välja anda kolm võrdset
preemiat ning need läksid Jan Erik
Ojassaarele Rocca al Mare koolist,
Inna Tarakanovale Kohtla-Järve gym-

Joonistanud Lina Valužiene

naasiumist ning Kättriin Kuivile Lae-
va põhikoolist. Palju õnne! Lisaks
Eesti laste juttudele saab siit lugeda
ka üht Leedus korraldatud võistluse
võidugu.

Toredad on ka need lood, mis seekord
preemiat ei saanud. Siinsest suure-
ma jutuvaliku leiab Täheke kodule-
heküljelt www.taheke.delfi.ee

NÕIUTUD PRINTS

Seitsme maa ja mere taga elasid prints
ja printsess. Nad armastasid teineteist
väga. Kahjuks ei lubanud vanemad neil
abielluda, sest nende kuningriigid olid
vaenujalal. Prints ja printsess aga ei
hoolinud sellest ja abiellusid siiski. Nen-
de vanemad said vihaseks ja kättemak-
suks lasid kurjal nõial printsi lõviks nõi-
duda. Ainus võimalus oli printsessi käes.
Ta pidi 30 päeva järjest lõville jõest kala
püüdma. Printsess tegigi nii. Ta püüdis
jõest kalu oma kuldsete kiharatega. Lõvi
sõi kõik kalad ära ja muutuski jälle print-
siks. Prints ja printsess olid väga õn-
nelikud ja kui nad veel surnud pole, siis
elavad veel praegugi oma ilusat elu.

Jan Erik Ojassaar, 1. kl,
Rocca al Mare kool

SÕBRAD

Elas kord lõvi. Ta elas Leedus ühes pi-
sikeses linnakeses, kus oli tsirkus. Ühel
pimedal ööl põgenes ta tsirkusest.
Kogu öö lonkis ta kurvalt ning mõtles,
mis saab edasi. Jõudis kätte hommik. Ta
märkas eemal üht paati ja tüdrukut. Lõvi
läks ettevaatlikult lähemale ja tervitas
tüdrukut. Tüdruk ütles:

„Mis sind siia tõi?”

„Põgenesin tsirkusest.”

„Miks?” imestas tüdruk.

„Seal kiusati mind,” vastas lõvi.

„Sa võid siia jääda,” arvas tüdruk.

„Muidugi! Siin on nii ilusad lilled ja
suured apelsinid. Ja siin on nii ilus.”

„Ma olen neid hästi kasvatanud.”

„Sul on nii ilus meritähekestest
tehtud kleit.”

„Oleme siis koos.”

Kättriin Kuiv, 2. kl,
Laeva põhikool

LÕVI JA KAUNITAR

Elas kord üks väike kaunitar. Ühel päeval läks ta metsa lilli noppima. Oli juba pime ja kaunitar ei leidnud koduteed.

Äkki nägi ta rada, läks mööda seda ja jõudis väikesele legendikule, kus oli kaetud lauake. Laua peal oli kausike, milles maitsev leem. Kaunitar oli väsinud ja näljane, ta haaras lusika ja hakkas kohe seda toitu maitsuma. Äkki ilmus sinna üks eideke. Ta ütles kaunitarile, et kes seda toitu maitseb, see peab elama kogu oma elu paadis ja teda võib päästa ainult lõvi. Sõnad lausunud, oli eideke kadunud ja kaunitar kiikuski juba lainetes.

Kaunitari ema ja isa olid selle kuningriigi kuninganna ja kuningas. Eideke ehk nõid jooksis vanematele teatama sellest, mis oli juhtunud nende kauni tütrekesega.

Kuna sellel maal ei elanud lõvisid, siis kulus palju aega enne, kui suudeti lõvi kohale tuua. Kuulutati võistlused, aga need kestsid kaua aega. Samal ajal hõljus kaunitar jõel paadis, tema pikad juuksed püüdsid kalu ja kalad mängisid tema juustes.

Lõpuks leiti prints, kes võlus kohale uhke lõvi. See haaras kaunitari sülle,

kaisutas teda ja nõidus oligi kadunud.

Nüüd peeti kaunitari ja printsi pulmad. Lõvi jäi aga kuningakotta elama.

Ja ta elab seal veel praegugi ja päästab tütarlapse, kes söövad nõiasuppi.

*Inna Tarakanova, 4. kl,
Kohtla-Järve gümnaasium*

PISAR

Fantaasiamaailmas on kõik kõige ilusam. Siin kasvavad lumivalged lilled, mille õitelt korjavad mesilased kõige maitsumat nektarit, ning sipelgad ei ehita maju mitte kuuseokastest või oksaroketstest, vaid omaenda unistustest. Siinsetes aedades ei kasva mitte õuna- ega pirnipuud, vaid hoopiski päikesepuud ja looklevad taevasinised unenägude jõed. Ent see maailm peidab endas saladust. Saladus on selline: igasse päikesepuuse on vangistatud imekaunis tütarlaps ning teda saab päästa vaid ebatavaliselt siiras armastus.

Niisiis, selles kõige imelisemas, armastust, unistusi ja fantaasiat tulvil maailmas elas lõvi. Ühel päikesepais- telisel päeval jalutas ta oma

aias. Järsku märkas ta päikesepuusse vangistatud uinunud tütarlast. Tütarlaps oli väga ilus. Tema kristalkleit oli pikk nagu unenägude niit. Tema nahk oli hele nagu pilvede unistused, kuldsetes kiharates aga hüplesid kui merelainetes hõbedased kalad. Lõvil hakkas temast väga kahju. Ta pisar langes kauni tütarlapse põsele ja sellest sündis ime – päikesepuu haihtus ära! Tütarlaps sattus otse lõvi ees olevasse erepunasesse paati, mille servade küljes tilisesid tilukesed kellukesed. Need helistasid vaikset rõõmumuusikat. Lõvi tõstis magava tütarlapse ettevaatlikult paadist välja ja pani murule lamama. Lillilõhn äratas tüdruku ning ta avas silmad. Lõvi nähes kaunitar armus temasse. Nad nägid teineteise silmist, et üheskoos algab neil imeilus elu.

Kaunis printsess istus lõvi selga ja nad kihutasid kõrgele mägedesse. Armunud paar abiellus, istudes kõige kohevamatel ja pehmematel pilvedel. Nad elasid kaua (täpsemalt öeldes – igavesti) ja õnnelikult.

*Dominyka Sičiunaitė (11 a),
Vilnius
Leedu keelest tõlkinud
Anne Jagminiene*

PÕHJATUUL JA LÕUNATUUL

Jaan Kaplinski, Tänapäev, 2006

Meie koolipäevad hakkasid selle aasta jaanuaris niimoodi, et Richardi emme tuli hommikuringi ja luges meile Jaan Kaplinski raamatut ette. Siis kui „Põhjatuu ja lõunatuul” läbi sai, kuulasime natuke ka Jaan Kaplinski ühe varasema muinasjuturaamatu „Kaks päikest” jutte. Kuidagi me oskame kõik juba ammu lugeda, on ikka nii hea, kui keegi midagi ette loeb.

Põhjatuu ja lõunatuule raamatus on 16 juttu, neist 3 on kirja pandud ka võru keeles. Mõned jutud kirjutaski Jaan Ka-

LOO „VANA KUULUTUSTULP“ JUURDE TEGI PILDI STEN LANG (9 A).

plinski kõigepealt võru keeles. Talle meeldib võru keel. Ta käis meil pärast külas ka, sellepärast me teame. Ta oskab üldse paljusid keeli, aga mõned keeled, näiteks eesti ja võru keel, on kodusemad.

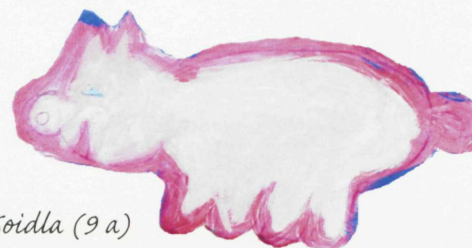
Kõige rohkem meeldis meile lugu „Vana kuulutustulp”. Selles koperdas üks joodik vastu kuulutustulpa, käis ümber selle ja arvas, et see on müür. Tulbal hakkas joodikust kahju ja ta rääkis joodikuga. Joodik oli selle eest tänulik. Joodiku häda oli naljakas. Tore, et kuulutustulp joodiku vastu sõbralik oli.

Jaan Kaplinskil on üldse sellised jutud, kus juhtub asju, mis tegelikult juhtuda ei saa. Näiteks sööb seen pilve ära ja kasvab taevani. Ühes teises jutus muutub paberlennuk linnuks. Või siis on kriipsud ja punktid, kes omavahel sõdivad, sest ei oska küsida ja üksteisega tuttavaks saada, kuna nad ei tunne küsimärki. Meie tunneme küll küsimärki ja kui etteütlust kirjutatakse, ei tohi unustada seda õigesse kohta kirjutada.

Iga kord, kui jutt ära loeti, siis me rääkisime sellest jutust. Mõnikord pidime kodus midagi välja mõtlema. Näiteks pärast lugu „Auk ja elu mõte”, mõtlesime, mis on meie elu mõte. Lõpuks joonistasime me kõik raamatu juttude põhjal pilte ja kirjutasime jutte. Piltidest tegime näituse, ja kui kirjanik ja kunstnik meile külla tulid, siis nad vaatasid pilte ja kuulasid meie kirjutatud jutte. Igaüks võib olla kirjanik, kui tal on hea mõte, millest juttu kirjutada.

Raamatu pildid meeldisid meile ka. Need on joonistanud kunstnik Kalli Kalde.

Võru I põhikooli 2a klassi laste muljed pani kirja Richardi ema Triinu Ojar.

Joonistanud Selin Soidla (9 a)

BIRGITALE JA KATARIINALE MEELDIB ERINEVAID MUNATEGELASI MEISTERDADA.

LÖBUSAD LIHAVÖTTEMUNAD

Harilikult on Birgita ja Katariina lihavõttemune värvitud värvidega. Seekord otsustasid tüdrukud muuta munad erksaks hoopis värviliste krepp-paberite abil.

Lõbusate lihavõttemunade tegemiseks läks lastel vaja mune, krepp-paberit ja liimi.

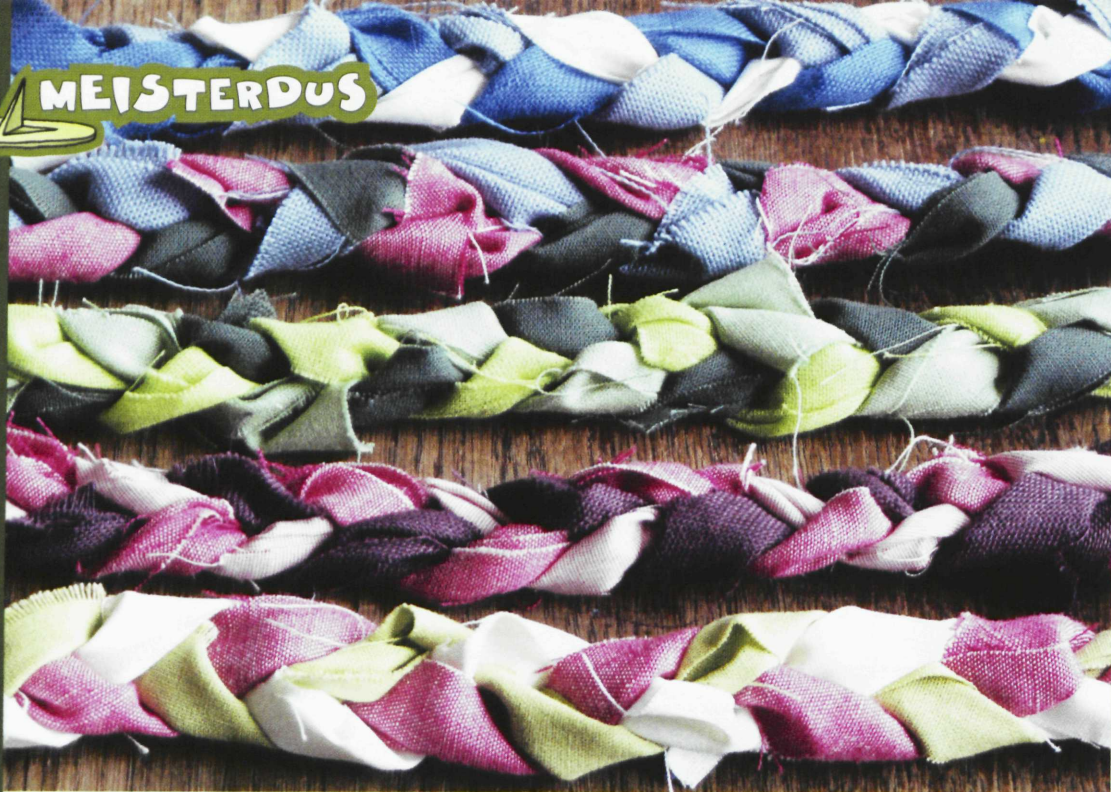
Kõigepealt pidi munad kõvaks keetma. Selles aitas tüdrukuid Katariina ema, kes teadis, et lihavõttemune keedetakse harilikult 10 minutit. Kui munad olid külma veega jahutatud, asusid lapsed tegutsema.

Alustuseks mässisid tüdrukud munade ümber

laiema liimise krepp-pabeririba. Seejärel lõikasid nad paberist mitu kitsamat riba, millest meisterdasid hulga silmi, kõrvu ja vurrusid. Kui need olid munade külge kleebitud, polnudki munad enam lihtsalt munad, vaid kassid, tibu ja tüdruk. Värvilistest sulgedest tegid lapsed veel tibule tiivad ja tüdrukule peaehte. Valmis saanud munategelased meeldisid tüdrukutele niivõrd, et nad otsustasid nendega munanukuteatrit teha. Lihavõttemunade juures ongi tore just see, et tegemist on söögiga, millega tohib mängida.

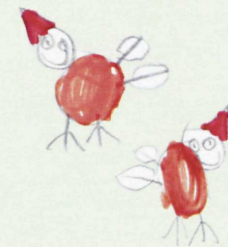
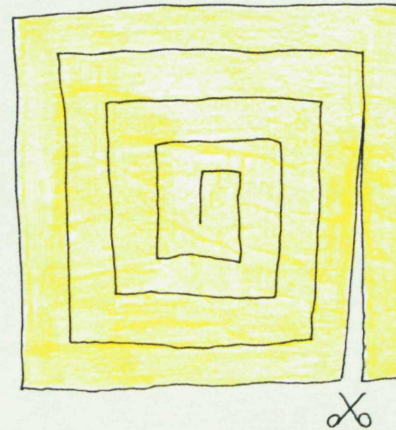
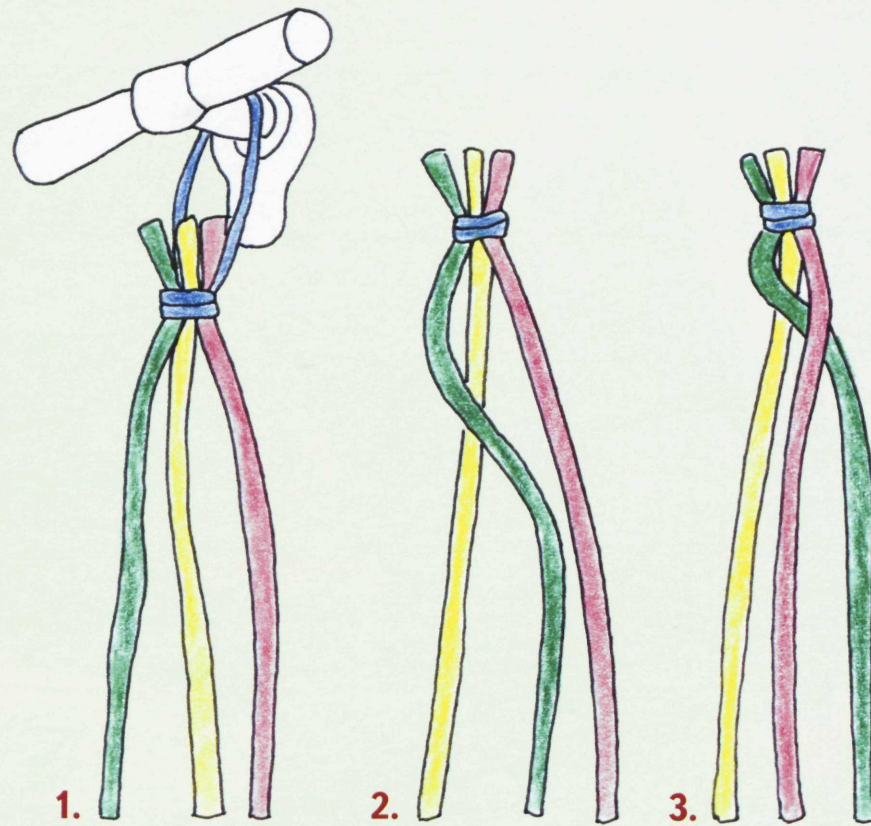
Pildistanud Triin Sarapik-Kivi

KEVAD KIIGUTAB

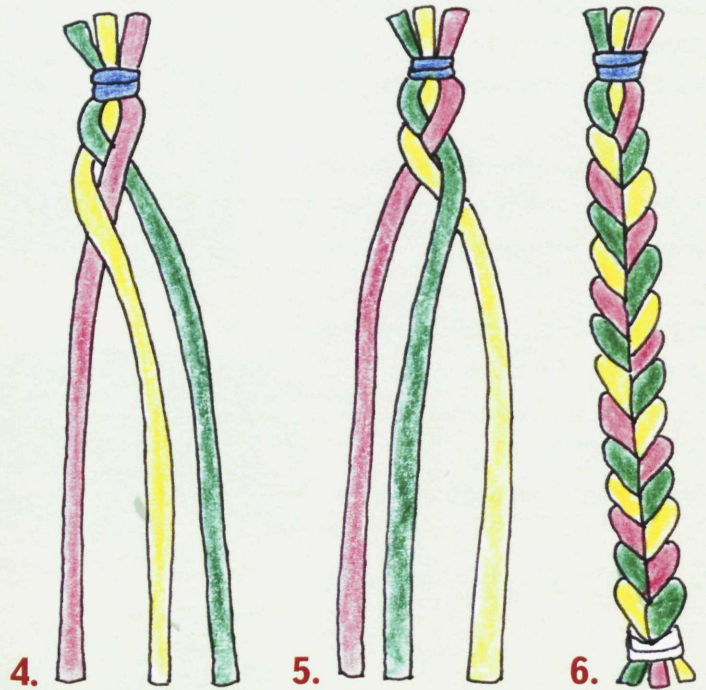
Õeldakse, et kevad annab kõigele hoo sisse. Ühe vana kombe kohaselt läksid inimesed ülestõusmispühal õue kiikuma. Usuti, et kiikumine paneb taimed paremini kasvama ja teeb loomad ning inimesed terveks ja ilusaks. Kiikuma minnes võeti kaasa kingitusi: kiigutajatele pühademune ja kiigele kindaid ja paelu, mis seoti kiige külge.

Selle õpetuse järgi saad sa valmistada paelad, mida võid kiigele kinkida või nendega hoopis oma kodu kaunistada. Paelte punumiseks võid kasutada lõngu, kuid paksemad ja vahvamad paelad saad siis, kui löikad paelamaterjali välja riidest.

Selle kavala nipi abil saad väikesest riidetükist päris pika riideriba välja lõigata.

Meisterdamist õpetas Kristina Rajando.

1. Punumise alustamiseks sõlmi riideribade otsad ühe riideribajupiga kinni. Punuda on lihtsam, kui punutis on pingul. Selleks võid ribaotsad kinnitada näiteks kapinupu külge või kleepida teibiga laua külge või siis hoopis paluda neid kellelgi hoida.

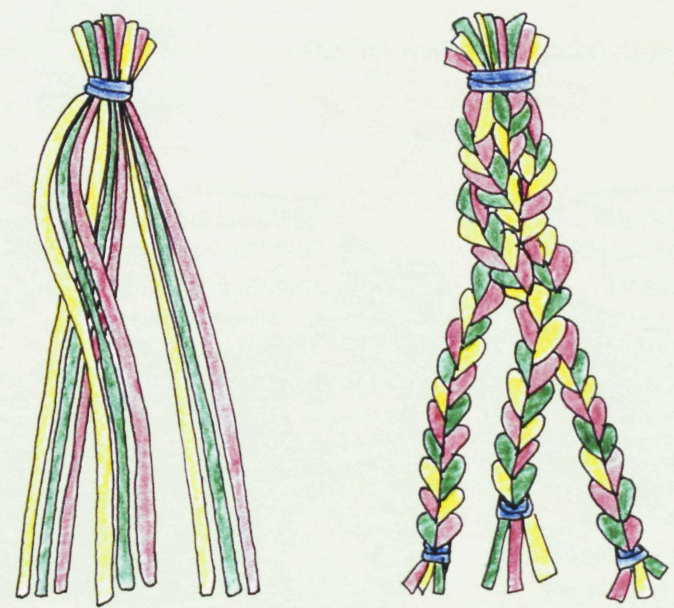
2. Tõsta vasakpoolne kõige äärmine riba (roheline) üle keskmise riba.

3. Tõsta parempoolne kõige äärmine riba (punane) üle keskmise riba.

4. Nüüd jälle tõsta vasakpoolne kõige äärmine riba (kollane) üle keskmise riba.

5. Ning nüüd tõsta parempoolne kõige äärmine riba (roheline) üle keskmise riba. Ja jätkka edasi ikka vasakult poolt üle keskmise ja paremalt poolt üle keskmise.

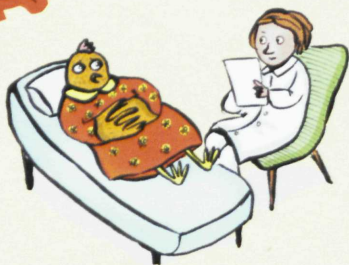
6. Punutise võid lõpetada sama moodi kui alustasid – sõlmi riideribade otsad ühe riideribaga kinni.

Et saada paksemat paela võid punuda 9 ribaga nii, et igas pun-dis on 3 riba.

Kui oled saanud valmis kolm punupaela, siis võid need veel omavahel punupaelaks punuda.

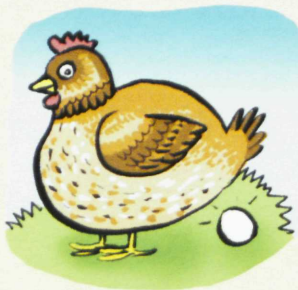
Patsient läheb arsti juurde.
 „Ja mis on teie mureks?” küsib arst.
 „Mul on tunne, et ma olen kana,” vastab patsient.
 „Ja mis ajast teil see tunne on?” uurib arst.
 „Munast koorumise hetkest peale.”

Mis pani oma lapsele nimeks sebra-
 ema, kes tahtis olla originaalne?
 Täpi.

Juku teatab koolis:
 „Meile tuli eile kurg!”
 „Palju õnne!” ütleb õpetaja ja kü-
 sib siis uudishimulikult:
 „Kumb ta teil on? Poiss või tüd-
 ruk?”

„Ma ei tea,” vastab Juku. „Ja ma ei
 saa järele vaadata, sest ta elab liiga
 kõrgel korstna otsas.”

Miks on kana jalad lühikesed?
 Selleks, et munad kõrgelt kukkudes
 katki ei läheks.

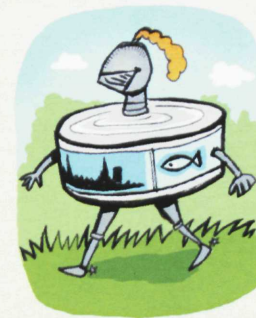

Kaks näljast inimsööjat kõnnivad mööda metsateed.
 Nad märkavad eemalt raudrüütlit vastu tulemas.
 „Näe, sealt tulebki meie tänane lõunasöök!” ütleb üks
 inimsööja teisele.
 „Lõunasöök või asi,” kirtsutab teine inimsööja nina.
 „See on tont teab kui kaua seal pleki sees seisnud. Ja
 pealegi unustasime me konserviavaja koju.”

Hiired tirivad köögilaualt näpatud juustutükki uru poo-
 le. Järsku hüüab üks hiirtest:
 „Appi, nüüd peame küll kähku põgenema!”
 „Aga miks küll?” uurib teine hiir.
 „Üle köögi kõndis must kass,” habiseb esimene
 hiir.
 „Häh,” naerab teine, „ma ei teadnudki, et sa nii lol-
 lilt ebausklik oled.”

Mida ütles siili-isa, kui oli siilipojale laksu andnud?
 „Mulle tegi see rohkem haiget kui sinule.”

Millise lapsega ei riielda, kui ta oma isa seaks
 kutsub?
 Sea lapsega.

SAATUSELÖÖGID JA
 ŠOKOLAADIJÄNESED

Kui tõmbad maha tähed, mida on rohkem kui üks, saad lahenduseks kahe kevadlille nimetuse.

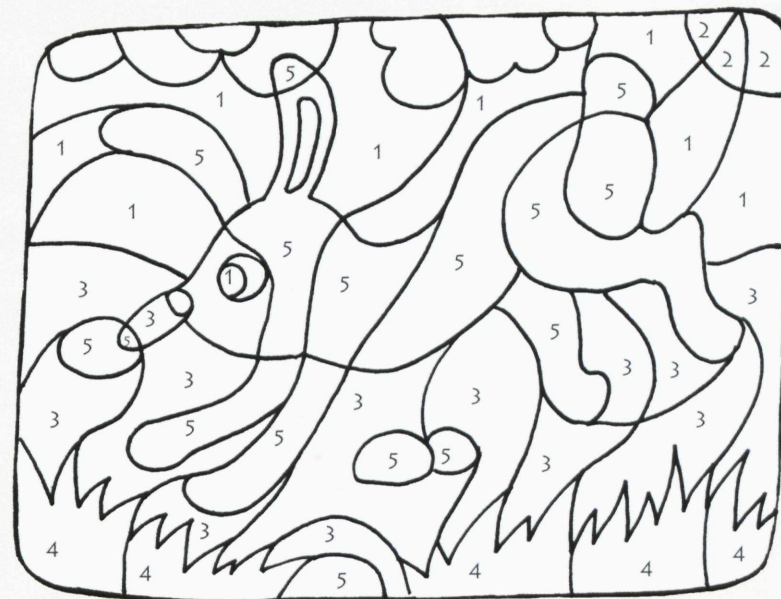
A	H	N	O	S
Ü	T	A	B	H
I	N	R	U	N
Ü	R	L	I	B
O	S	R	B	P

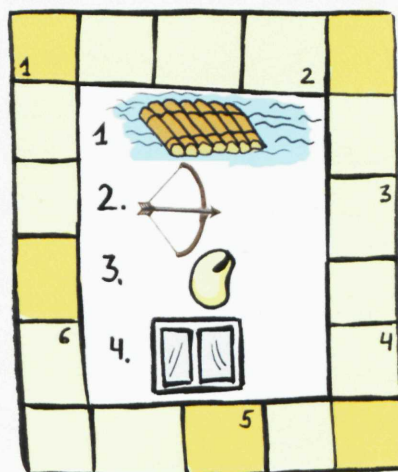
R	O	I	S	B
P	Ü	M	L	M
A	T	O	S	H
Õ	R	N	I	H
T	P	B	Õ	E

Värvi pilt!

1 - sinine, 2 - kollane, 3 - pruun, 4 - roheline, 5 - hall

Lahendades ristsõna, saad teada, milline loodusnähtus kuulutab kevadet.

Leia igale kummikule õige paariline!

Milline rändlind jõuab esimesena koju?
Kasuta koodi. Iga putukas tähistab teatud arvu päevi.

Joonistanud Elina Sildre

Tähekesse toimetus ootab vastuseid 20. aprilliks meiliaadressil ristsona@taheke.ee või postkaardil aadressiga Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Lahendajate vahel loositakse välja meisterdamiskomplekt!

MÄRTSIKU „ARVA ÄRA!“ VÕITJA ON MERILIS ROASTO SAUELT. PALJU ÕNNE!

LEGO

LEGO EXO-FORCE

Lahing Kuldse Linna pärast

EXO-FORCE tiim on salajasel missioonil legendaarsesse Kuldseesse Linna. Linna kohta levib legend, et seal on peidus informatsioon võimsa väe kohta, mis hävitas iga vaenlase. Roboorid aga, juurates EXO-FORCE meeskonda järel, on samuti kursis selle legendiga ja tunnevad omakorda huvi võitmise/väe vastu. Kes iganes kontrollib Kuldset Linna, see kontrollib spetsiaalselt superväge - võitlus on alanud! Liitu EXO-FORCE liite selkustega www.LEGO-FORCE.com!

Osale ja võidai!

8102
Blade Titan

8103
Sky Guardian

8104
Shadow Crawler

8102
Iron Condor

Mis on kahe õhus lendava ja võitleva masina nimetused?

Nimi _____
Address _____

www.exo-force.com

Vastus saad aadressil postkaardi numberil 20, aadressil Tähtke, Raasikrantsi 6, 10419 Tallinn

HIND 15 KROONI

03